నన్ను కాంతం అనవసరంగా అనుమానించినందుకు నాకు వళ్లు మండిపోతున్నది. అందుచేత నేను ఆమెవైపు అన్నా చూడకుండా గబగబా వెళ్లిపోయి మళ్లీ ప్రక్కమీద పడుకొన్నాను. పదినిమిషాలు గడిచింది. గాజుల చప్పుడైంది. నేను గిరుక్కున అటుతిరిగాను. ఆవిడ వచ్చి ప్రేమ వుట్టిపడే కంఠంతో "కాఫీ యిస్తాను రండి" అంది. నేను మాట్లాడలేదు. ఆమె వంకైనా చూడలేదు. ఆమె నాబుజాలు పట్టుకొని తిప్పటానికి ప్రయత్నిస్తూ "రండీ! పిల్లలుకూడా కాఫీ త్రాగకుండా కూర్చున్నారు మీకోసం" అన్నది. "నన్ను అన్యాయంగా అనుమానించావుగా నీవు" అన్నాను నేను రుద్ధకంఠంతో. అని పసిపిల్లవాడిలాగ ముసుగుకొని పడుకొన్నాను. నాచెక్కిళ్లు నొక్కుతూ "మనస్సు పాపిష్ఠిదండి. ఆడదాని మనస్సు వఠ్ఠి పాపిష్ఠిది. ఏమిటో వెధవ ఆడపుటక!" అంటూ కాఫీ కప్పు నాకు అందించింది మాకాంతం.

మా చిట్టితల్లి

మా విజయకు ఆరేండ్లు వెళ్ళినాయి. మా అమ్మాయి అని అనటంకాదు గాని అది చక్కనిపిల్ల. కోసేరుపోసినట్లు ముక్కూ, చెంపకు చారెడేసి కళ్ళూ, నీటి బుడగల్లాంటి బుగ్గలూ, అదీ, జాతిబొమ్మలాగుంటుంది! దాని తరువాత పిల్లలు లేకపోవటంమూలాన అది ఆడింది ఆటా, పాడింది పాటా మాఇంట్లో. ఒకవిధంగా దానికి అందరమూ దడుస్తూ

ఉంటామని కూడాను. దానికి కాస్త చిన్న దెబ్బ తగిలిందా అంటే ఇక ఇంటిల్లిపాదీ దాని చుట్టూ చేరి, "మా అమ్మ! ఎంత పెద్ద దెబ్బ తగిలిందే తల్లికి! అబ్బా! ఎంత దెబ్బ తగిలిందే అమ్మకూ" అంటూ భజన చేయాలె. ఎవరన్నా, అదేమంత పెద్ద దెబ్బ కాదు అన్న భావంతో నవ్వినా, దాన్ని ఓదార్చక పోయినా విజయ వాళ్ళమీద పడి రక్కి, ఏడ్చి నానాగోల చేస్తుంది. పెద్ద బాధ కలిగినా గొప్ప ఓర్పుతోనూ, ధైర్యంతోనూ, అది భరిస్తున్నదని మనం అనుకోవాలె. అదీ అల్లాగే అనుకొంటుంది. దాని స్వభావం అల్లాంటిది.

కష్టాలలోనే కాకుండా సుఖాలలోనూ అంతే. అది మొగ పిల్లలతో కలసి గోడీబిళ్ళ ఆడుతుంది. ఆసమయంలో అది బిళ్ళను పట్టుకొన్నదా అందరూ చప్పట్లు చరిచి, అరిచి దాన్ని గొప్ప చేసి మెచ్చుకోవాలె. అల్లాగ చెయ్యక పోయినారో వెంటనే కర్ర బిళ్ళా అక్కడ పారేసి వాళ్ళమ్మను కౌగలించుకొని ఏడుస్తుంది. దానికి వచ్చిన కష్టం గొప్ప కష్టం! దానికొచ్చిన జయం అఖండ విజయం!!

ఒకరోజున నేను నిద్ర లేవకముందే విజయ వచ్చి నన్ను లేపి "చూడు నాన్నా, ఒళ్ళంతా ఎట్లా ఐందో" అన్నది బిక్కముఖంతో, జాలిగా నావంక చూస్తూ. నేను కళ్ళు నలుపుకొని చూశాను. వంటినిండా సందు లేకుండా దద్దుర్లు పోసినై. తెల్లని శరీరంపైని ఎర్రగా ఉన్న ఆ దద్దుర్లను చూసేసరికి నాకూ కొంచెం భయం వేసింది ఏమిటా ఇది అని.

ఒకొక్క దద్దురు ఎత్తుగా ఉబ్బి విచ్చిన గులాబిపూవు అంత ఉందీ. వాళ్ళ అమ్మను పిలిచి చూపాను. "ఇవేమిటండీ ఇల్లా పోసినై దద్దుర్లు? ఇదేమైనా అమ్మవారా" అన్నది అవిడ. "అమ్మవారు అయితే ఇల్లా ఉండదు" అన్నాను నేను. ఆవిడా చాలాభయపడ్డది. ఇంతలోకే పిల్లలంతా వచ్చారు. వచ్చి దానిచుట్టూ మూగి, "ఎంతపెద్ద దద్దుర్లే! ఎర్రగా ఉన్నాయి ఏమిటే? ఏమన్నా మంటా అమ్మా? దురద ఏమన్నా ఉందిటే" అని ప్రశ్నలు వేయసాగారు. అది ఒకొక్క ప్రశ్నకే సమాధానం ఇస్తున్నది. ఎంతో ఓర్పూ, ధైర్యమూ గలదానివలె నటిస్తూ అది మాట్లాడుతున్నది.

"ఎంత పెద్ద దద్దుర్లే!"

"ఇందాక ఇంకా పెద్దవిగా ఉన్నాయే. ఇప్పుడు కాస్త నయం. ఇంకా నాన్న నడుగూ. ఏం నాన్నా?"

"ఇందాకా ఒక్కొక్క దద్దురు ఇంతింత ఉందమ్మా" అన్నా నేను.

"అయ్యో బాబో" అన్నారు అంతా.

"ఎర్రగా ఉన్నాయి ఏమిటే" అన్నాడు అబ్బాయి.

"ఇదేమి ఎరుపే! ఇందాకా నీవు చూడలేదు మందార పూల్లాగ ఎర్రగా ఉన్నాయి. కాదుటే, అమ్మా?"

"అవునమ్మా, నాతల్లీ. ఇదేం కర్మమే! ఏమన్నామంటగా ఉందా అమ్మా?"

"అబ్బో! కారంపూసినట్లు భగభగ మండుతున్నదే అమ్మా"

"నాతల్లీ, ఇదెక్కడి విపరీతమే! ఇల్లాంటిది నే నెప్పుడూ ఎరగనూ! దురదకూడా ఉన్నదా అమ్మా?"

"అబ్బ! తగనిదురద. గోకితే పుండు అవుతుందని ఊరు కొంటున్నాను" అన్నది విజయ ఒక్కక్షణం ఆలోచించి.

"అమ్మతల్లీ! ఎంత బాధపడుతున్నావే" అన్నారు అంతా.

ఇంతలో మాఇంటి ప్రక్కనున్న ముసలమ్మగారొచ్చి "ఏమిటర్రా" అంది. "బామ్మగారూ, ఇల్లా రండి, పిల్లను చూడండి" అన్నది మా ఆవిడ. ఆవిడా ఒక నిమిషం చూచి

"ఎప్పటినుంచి అమ్మా ఇల్లాగా?"

"ఏమోనండీ, ప్రొద్దున్నే అదే వచ్చి వాళ్ళనాన్నకు చూపిందాకా మా కెవ్వరికీ ఏమీ తెలియనే తెలియదు. ఏమండీ బామ్మగారూ, ఇవ ఏమిటి అంటారు?"

"ఇవి దద్దుర్లే అమ్మాయి"

"అవునులెండి. ఎందు కొచ్చినట్లు? ఏంచేయుమంటారు?

"ఏం ఫరవాలేదమ్మా"

"మీకేం, అలాగే అంటారు" అన్నది మా విజయ కొంచెంకోపంగా. ఆవిడకూ మావిజయ తత్వం తెలుసు. అందు కని చప్పున మళ్ళీ అన్నది:

"అవునమ్మా, పాపం, నీవు బాధపడుతున్నావు తల్లీ. ఏం జేస్తామమ్మా! వీటి దుంపతెగ! ఇవి ఒక్కతీరాన పోవు. పాపిష్టివి! దురద ఉండదు కాని మంట మాత్రం బాగా ఉంటుంది."

"అవునండి బొమ్మగారూ. దురదన్న మాట లేదుగాని మంటగా ఉందండి. వళ్ళు అంతా" అన్నది మా విజయ.

"ఏదైనా కుటితే ఇలాగు వచ్చిందో, లేకపోతే ఏదైనా గాలిచేష్ట ఏమైనా సోకిందో" అని మా ఆవిడ భయపడి పక్క-ఇంటివాళ్ళకు నలుగురికీ కబురంపింది. ఒకావిడ వచ్చి "చింతపండుపులుసు పట్టిస్తే ఆదద్దుర్లు మాయమవుతాయి" అన్నది. ఈమాట విజయకు కష్టం కలిగించింది. "ఏమిటి నాన్నా. వెధవ చింతపండుతో నయమవుతాయా ఇవి? మంచి డాక్టరును తీసుకొని రావాలె గాని" అన్నది, ఎంతో చిన్న బుచ్చుకొని. ఆదద్దుర్లు చింతపండు పులుసుతో నయం అయ్యే టంతటి స్వల్పవిషయంగా పరిగణించటం దానికి సుతరామూ ఇష్టంలేదు.

ఇంతలోకే ఇంకో ఆవిడ వచ్చి, "మంట ఉంటే చింతపండు పులుసైనా, నిమ్మకాయ రసమైనా పూస్తే ఇట్టే అణగిపోతై. మంట గనక లేకపోయెనా ఇవి కొంచెం ప్రమాదమే" అన్నది.

"మంట ఉంటేనే నయమూ అంటే? అయితే మంటఉందనే అంటున్నదండీ పిల్ల" అన్నది మా ఆవిడ.

"మంట లేదే! మంటా లేదు దురదా లేదు" అన్నది మా చిట్టితల్లి.

"ఇందాకా భగభగ మండుతున్నది. తగనిదురద అంటివి గదే?" అన్నాను నేను.

"మంటగా ఉందనుకున్నా నాన్నా" అన్నది విజయతల్లి తెల్లపోయి.

"మీారూరుకోండి, చిన్నపిల్ల కేం తెలుస్తుంది" అని మా ఆవిడ నన్ను కోప్పడు తున్నట్టు నటిస్తూ, అది చూడకుండా నావైపు తిరిగి నవ్వింది.

నేను తెలివితక్కువగా పైకే నవ్వాను. చిట్టితల్లికి కోపం వచ్చి, "నాకు జబ్బుగా ఉంటే మీాకు నవ్వులాటగా ఉందేం?" అని అంటూ మూతి మూరెడుపొడుగు చేసుకొంది. అది ఇక ఏడ్పు మొదలుపెడుతుందని కనిపెట్టి మాఆవిడ "చాల్లే ఊరుకోండి. మీాకు అభం తెలియదు, శుభం తెలియదు. అవతల దాని వొళ్లుఅంతా కందగడ్డ అయిపోయి ఉంటే చూస్తూ ఊరుకోవడమేగాకుండా పైగా నవ్వుతున్నారూ! బాగానేఉంది లక్షణం. ఇప్పుడైనా పదుగెత్తండి డాక్టరు దగ్గరకు" అన్నది విసుగ్గా.

"వెళ్ళుతానే. దానిబాధ ఏమిటో తెలియాలా ?"

"ఏమిటి తెలిసేది? కనపడటంలేదు ?"

"అదికాదు నేననటం. దానికి దురదా, మంటా ఉన్నట్లా, లేనట్లా ఇంతకూ" అని పసిదానివంక చూశాను. చిట్టికూడా ఏమీాసమాధానం చెప్పలేక బిక్కముఖంతో బాధపడుతున్న దానిలాగ తలొంచుకొని ఊరుకొన్నది.

"ఏం, అమ్మా! ఏమిటీబాధా ?" అని అడిగాను.

"ఏమిటో నాన్నా! నాకేం తెలియటంలేదు. వికారంగా ఉంది నాన్నా" అన్నది.

"పైత్యాన వచ్చిందేమో సుమా, వికారంగా ఉందని

అంటూ ఉన్నది ” అన్నాను.

వట్టి మామూలు పైత్యంవల్ల వచ్చిన దద్దుర్లే అని నేను అనుకొంటే దానికి చాలా కష్టంగా ఉంటుందని కాంతానికి తెలుసు. అందుకని ఆవిడ “ పైత్యమనీ, వికారమనీ మీరు ఊరికే నీళ్లు నములుతూ కూర్చోక పరుగెత్తండి డాక్టరుదగ్గరకు. పిల్ల బొత్తిగా కూరాకు అయిపోతుంటేనే ” అన్నది.

ఇంతలో చిట్టి నిజంగా నీరసం కలిగినదానికిమల్లె చాప మీద వాలి కళ్లు మూసుకొంది. నాకు నవ్వొవస్తున్నది. మాఆవిడ పళ్లుబిగించి ముఖం విసురుగా తిప్పింది, నవ్వొవద్దు. అని సూచనగా.

“ సరేలేవే. అమ్మాయీ! డాక్టరు దగ్గరకు వెళుతున్నాను. చూడూ, కాంతం, దాన్ని ఆచాపమీదనుంచి తీసికెళ్ళి మేడ పైన మంచంమీద పడుకోపెట్టు. ముఖం కడుక్కున్నదిగా. కాస్త కాఫీ ఇయ్యి ముందు. ” అని చెప్పి నేను క్రిందికి దిగటం మొదలు పెట్టాను.

నేను వెళ్లిపోతుంటే నన్ను ఒకసారి పిలిచి మాఆవిడ “ మీరు బజారులో కాఫీత్రాగుతూ కాలం గడపక వేగిరం డాక్టరును తీసుకురండి ” అని గట్టిగా చెప్పింది. సరేనని నేను వెళ్లబోతుంటే అమ్మాయి “ నాన్నా ” అని పిలిచింది. “ అమ్మాయి ఏమిటో చెపుతున్నది. వినిపొండి ” అని ఆమె కూడా అన్నది.

“ ఏమిటమ్మా ” అన్నాను.

" ఎవరిని తీసికొస్తావునాన్నా " అని నీరసంగా అంది విజయ. అప్పుడే దానికి నీరసం కూడా వచ్చేసింది.

" చలపతిరావుగారిని తీసుకొస్తానమ్మా " అన్నాను. చలపతిరావుగారి మీద మా ఇంటిల్లిపాదికీ విశ్వాసం. ఆయన చాలా నెమ్మదైనవాడూ, చాలా సమర్థుడూ కూడాను. అయితే ఆరోజున మాఅమ్మాయి " ఎప్పుడూ ఆయనేనా నాన్నా " అన్నది. మామూలు జబ్బులకు వచ్చే డాక్టరుగారు తనకు ఇప్పుడు పనికిరాదని దానిఉద్దేశం. ప్రత్యేకమైన క్రొత్త డాక్టరు వస్తేనేగాని దానికి తృప్తి లేదన్న సంగతి వాళ్ళతల్లి వెంటనే గ్రహించి " చూడండి, ఆవీధిలోకి జోసిఫ్ అని ఒక క్రొత్త డాక్టరు వచ్చాడు. కారులో తిరుగుతుంటాడు, ఎరగ రండీ ? ఆయన్ను పిలుచుకురండి " అన్నది.

" అబ్బో ? ఆయన మనబోటివాళ్ళ ఇండ్లకు వస్తాడుటే ? "

" ఎట్లాగో బ్రతిమిలాడి తీసుకురండి. ఏంత అడిగితే అంతా ఇస్తా ననండి. రాకేంజేస్తాడు ? ఇటువంటి సమయంలో మనము డబ్బుకోసం చూచుకొంటే ఎట్లా ? తప్పుతుందా ? వెళ్ళండి వేగిరం " అని మాపిల్లలతల్లి అన్నది. ఈ మాటలు వింటున్న విజయతల్లిముఖం చేటంత అయింది.

౨

" ఎందుకైనా మంచిది క్రొత్త డాక్టరుతో పరిచయం కలుగ జేసికొనటం. పిల్లలు గలవాళ్లం మనము " అంటూ ప్రక్కవీధి

లోకి వెళ్లాను. వెళ్లి తలుపునెట్టి "జోసిఫ్‌గారు ఉన్నారా" అని అడిగాను.

"ఆ!" అంటూ ఒకాయన తలుపు తీశాడు. పొడుగాటి మనిషి. బిళ్లగోచీ పెట్టి, బెంగాలీ పద్ధతిలో పంచకట్టాడు. తెల్లని శరీరం. గడ్డం మాత్రం దుబ్బుగా పెరిగిఉన్నది. మనిషి చూపులకు దర్జాగా ఉన్నాడు. కళ్లుమాత్రం పెద్దవిగా ఉండ టమే కాకుండా ఏదో తమాషాగా ఉన్నాయి. బెంగాలీలాల్చీ తొడుక్కున్నాడు.

"జోసిఫ్‌గారి కోసం వచ్చానండీ" అన్నాను.

"ఆ, నేనే. ఏంకావాల చెప్పండి" అన్నాడు ఆయన.

"తమరేనాండి! తమ దర్శనం నేను ఎప్పుడూ చేయలేదు" అన్నాను.

ఆయన తల ఊపి, గడ్డంలోకి నాలుగు వేళ్లూ పోనిచ్చి దువ్వి 'ఆ' అని దగ్గాడు.

నేను మళ్లీ అన్నాను, "తమరు ఒక్కసారి మాఇంటికి దయ చెయ్యాలె. పిల్లదానికి అస్వస్థతగా ఉంది" అని.

"అల్లాగా! ఇప్పుడే వస్తాను" అని బల్లపైనున్న స్టెత స్కోపు తీసుకొని ఆయన బయటకు వచ్చాడు.

"బండి తెమ్మంటారా" అన్నాను.

"వద్దు వద్దు. నడవటమే నాకు అలవాటు. దక్షిణ ఆఫ్రికాలో నేనున్నపుడు రోజుకు వంద మైళ్లు నడిచేవాణ్ణి" అన్నాడు.

వందమైళ్లు ఎల్లాగ సాధ్యమా అని సందేహం తోచింది. కాని, ఏంచేతో నేను ఆవిషయమై ఆయనతో వాదన పెట్టుకోక, ముందునడిచి దారితీశాను. ఇంకో అయిదు నిమిషాలలో ఇల్లుచేరుకున్నాము. ఈ స్ఫురద్రూపిని చూచి మాచిట్టితల్లి కూడా సంతోషించింది.

"ఈబిడ్డకేనండి కులసాలేకపోవటం" అన్నాను.

"అల్లాగా? ఏం?"

"శరీరం చూడండి. వంటిమీద ఎర్రని మచ్చలు. దద్దుర్లు పోసినై" అన్నది మాఆవిడ.

"ఎల్లాగ వచ్చాయి ఇవి? ఇవి ఈదేశంలో లేవే! దక్షిణ ఆఫ్రికాలో పిల్లలకు తరుచు ఇల్లాంటి దద్దుర్లు పోస్తుంటాయి. ఈపిల్లకెల్లాగు వచ్చినై అబ్బా!" అని డాక్టరు ఆశ్చర్యపోయినాడు.

ఈయనకు దక్షిణ ఆఫ్రికా పిచ్చి చాలా ఉన్నట్లుందే అనిపించిది.

"ఏమోనండి. నిన్న ఏమీలేదు. తెల్లవారేసరికి శరీరం అంతా ఇల్లాగ అయిపోయింది. చూడండి, ఎర్రగా ఉబ్బి, ఎల్లాగున్నవో. భయంకరంగా ఉన్నాయండి" అన్నాను.

ఆయన దద్దుర్లను చక్కగా పరీక్షించాడు. స్టెతస్కోపుతో గుండెదడ విన్నాడు. చూచిచూచి చివరకు ఆయన "ఎట్లా వచ్చిందండీ ఈజబ్బు మీఅమ్మాయికి?" అని అన్నాడు.

అనేటప్పటికి మాకు భయంవేసింది. అందుకని "ఇదేమైనా

ప్రమాదం చేస్తుందా అండీ" అని అడిగాను. "ప్రమాదం కాకేమండీ ? ప్రమాదమే. మంటా, దురదా కూడా ఉన్నాయి కదూ ?" అన్నాడు.

"ఆ" అన్నది అమ్మాయి భయంతో.

నేనూ, మా కాంతంకూడా ఆయన మాటలు విని బిక్కముఖాలతో నుంచున్నాము. మాస్థితి చూచి చివరకు డాక్టరు గారు "చూడండి, మీ కేం దిగులుపడాలిసిన అవసరం లేదు. మీ ఇంట్లో బూడిదరంగు కాయితం ఉందా ?" అన్నాడు.

"ఆ, ఉందండీ" అన్నది మా ఆవిడ.

"బూడిదరంగుకాయితంతో ఈఅమ్మాయిశరీరం అంతా కప్పివేయండి. ఎక్కడా గాలిదూరే సందుఅయినా లేకుండా కప్పేసెయ్యండి. ఆకప్పినకాయితం ఎగిరిపోకుండా పైన దారం చుట్టండి. తెలిసిందా ? పిల్లను కాయితంతో ఒకపొట్లంలాగ చుట్టివేయా లన్నమాట. అల్లాగ చుట్టి, పరుపుపైన పడుకో బెట్టి, పైన రగ్గు కప్పండి. ఒకగంటసేపు అల్లాగ ఉంచి దాని తరువాత కాయితం, రగ్గూ అన్నీ తీసెయ్యండి. చూడండి, అప్పుడు ఒక్కదద్దురైనా ఉంటే అనండి" అన్నాడు ఆడాక్టరు.

ఆమాటలు విని మాఆవిడ తెల్లపోయింది. నాకూ ఈవిధానం విచిత్రంగానే ఉంది. పైత్యాంతకమో, లేకపోతే ఆర్సెనిక్ తో కూడిన ఏదైనా మందో ఇల్లాంటి దద్దుర్లకు వాడటం కద్దుగాని ఇల్లాగ బూడిదరంగు కాయితంతో వైద్యం చేయట మనేది నాకూ క్రొత్తగానే ఉండి, ధైర్యంచేసి చివరకు

"బూడిదరంగు కాయితమా అండీ" అని సందేహాన్ని వెలిబుచ్చాను. ఆయనా నావంక చురచురా చూచి. "బూడిదరంగు కాయితంయొక్క మహాత్త్యం నీకేం తెలుసు? నేను దక్షిణ ఆఫ్రికాలో ఉన్నరోజులలో రకరకాల జబ్బులకు, మొత్తం మీద 20 వేల గజాల బూడిదరంగు కాయితం ఉపయోగించాను. మరి నాఅనుభవమంతా మట్టిగలిసి పోయినట్లేనా? నేను చెప్పినట్లు చేయండి" అని గట్టిగా అనేసరికి మేమేమీ మాట్లాడటానికి వీలులేకపోయింది. కాని నే నూరుకోక "చిత్తం అల్లాగే చేస్తాము. అయితే...ఇది ఉమాపతీ వైద్యం... అలాంటి దేదైనా కొత్తరకం వైద్యమా అండీ" అన్నాను.

"ఏవిధానమైతే మీకెందుకూ? నేను చెప్పినట్లు చెయ్యండి. గంటా అంటే సరిగ్గా గంటలో అన్నీ మాయమౌతాయి."

"చిత్తం. ఇదేదో చిట్కావైద్యం అనుకుంటా" అన్నాను మళ్లీ నేను. మళ్ళీ ఇల్లాగ అనటం విని ఆయన విసుక్కొన్ని, "ఏవైద్యమైతే నీకెందుకయ్యా? దక్షిణఆఫ్రికాలో నేను ఇటువంటివి ఎన్నో నయంచేశాను." అని అంటూ వెనక్కు తిరిగాడు. పెద్దవాడు చెప్తుంటే వాదించకూడదని నాకూ తోచింది. అందుకని "క్షమించండి డాక్టరుగారూ! అల్లాగే చేస్తాము. అయితే పిల్లను సాంతం, ఒక పొట్లంలాగ బూడిదరంగు కాయితంలో చుట్టేయ మంటారూ?" అన్నాను.

"ఆ."

"వేరే గాలేమీ తగలకూడ దన్నమాట!"

"ముక్కుకూ, నోరుకూ మటుకు కంతలు వదిలెయ్యాలి. సరిగ్గా అల్లాగ చెయ్యండి. బిడ్డవంటికి నొప్పిలేకుండా సన్నని దారం కాయితంపైన చుట్టండి."

"అంతఎందుకూ. మిఠాయిపొట్లంలాగ పిల్లను ఆకాయితంలో చుట్టేయమంటారందుకూ?"

"అవునయ్యా" అని ఆయన విసుక్కున్నాడు.

"అయితే డాక్టరుగారూ! ఇంతేనా ఇంకేమైనా మందు ఇస్తారా?" అని అడిగాను.

"అవునవును. వేరే మందుకూడా ఇస్తాను. పిల్లను ఇల్లాగ పడుకోబెట్టి ఆసుపత్రికి రండి. మందు తయారుచేసి ఉంచుతాను. తెలిసిందా? వస్తాను."

అని ఆయన వెళ్లబోతుంటే నేను- "అయితే, సార్! ఇదేం జబ్బు అండీ? దీని పేరూ?" అన్నాను. కాంతం, అమ్మాయీ కూడా ఈజబ్బుకు ఏంపేరో తెలుసుకొందామని ఆదుర్దాగా ఉన్నారు.

"జబ్బుపేరు నీ కెందుకయ్యా? అయినా నీవు అడిగావు కాబట్టి చెబుతున్నాను. దీనిని ఇంగ్లీషులో ఇస్ సో- ఫాక్టో- గ్రానికో- క్రీమాగో-సాంగ్ టమ్-డామినిషో- కాలికో అంటారు" అని ఆయన గిరుక్కున వెళ్ళిపోతుంటే నేనూ వీధిగుమ్మందాకా వెళ్ళి సాగనంపి వచ్చాను.

మా అమ్మాయి అంత పెద్దపేరు విని ముఖం చేటంత చేసుకొంది. "నన్ను పొట్లంలాగ కడతారా నాన్నా" అని

అది చాలా సరదాపడటం మొదలుపెట్టింది. "ఇది వట్టి పిచ్చి వైద్యంలా గున్నదే" అన్నాను నేను కాంతం వంక తిరిగి.

"అల్లాగ అనకండి, చూద్దాం పోనీ. ఇందులో మన కొచ్చిన ఖర్చు ఏమీ లేదుగా" అంది కాంతం.

"లేకపోతేమటుకు ఏమిటీ పిచ్చిచేష్టలూ? బూడిదరంగు కాయితం కప్పటమేమిటీ?"

"అల్లాగ కొట్టేయకండి. అందులో ఏమి మహాత్యంఉందో చూద్దాంపోనీ" అన్నది ఆవిడ.

"సరే, కానియ్యి" అన్నాను నేను.

ఈవైద్యవిధానం పిల్లకుమటుకు బాగా తృప్తిగా ఉంది. అది హాలులో ఎగురుతూ, "అక్కయ్యా! నాజబ్బుపే రేమిటే? చాలా తమాషా అయిన పేరు చెప్పాడాయన, ఏమిటదీ? నాపైనా బూడిదరంగు కాయితం కప్పరేం!" అంటూాన్నది.

"మన ఇంట్లో ఏమైనా అల్లాంటికాయితం ఉందా" అని నేను అడిగాను. కొద్దిగా ఉన్నట్లు తేలింది. అదిఒక కాలుకైనా సరిపోయ్యేట్లు లేదు. అందుకని బజారునుంచి ఒక అరవీసెడు కాయితం తెప్పించాను.

దానితరువాత ఆకాయితం దానిమీద కప్పాము. పిల్లలంతా సాయంచేశారు. ఒకరు కాయితం కాప్పారు, మరొకరు ఎగిరిపోకుండా పట్టుకొన్నారు, ఇంకొకరు దానికాళ్ళకూ, వేళ్ళకూ, చేతులకూ గుండ్రంగా దారాలుపోసి చుట్టారు. మాచిట్టితల్లి బుట్టబొమ్మలాగ తయారైంది. పిల్లలంతా దాని

చుట్టూ చేరి దాన్ని నవ్వించారు. ఇదంతా దానికో ఆటగా ఉంది.

"మీరంతా వెళ్లిపోం" డని పిల్లల నందరినీ క్రిందికి పంపేశాను. దాన్ని మంచంమీద పడుకోబెట్టి, దానికి తోడుగా పెద్దదాన్ని కూర్చోమని నేనుకూడా క్రిందికి వచ్చేశాను.

"మీరు సీసాపుచ్చుకొని డాక్టరుదగ్గరకు వెళ్ళండి" అని నన్ను తరిమింది మా ఆవిడ. సరే నని నేను సీసా తీసుకొని వెళ్ళక తప్పిందికాదు.

నేను వెళ్ళేసరికి ఆయన మందు తయారుచేసి సిద్ధంగా ఉంచాడు.

నేను వెళ్ళటంతోనే ఒక మందుసీసా నాకిచ్చి "ఇది తీసి కెళ్ళి ఇయ్యండి" అన్నాడు డాక్టరు. ఆసీసా ఒక పెద్దకూజా అంత ఉంది. "ఇంతమందు ఎందుకండీ" అన్నాను. "ఇదంతా ఇవ్వాల" అన్నాడు. ఆమాట వినేసరికి నాకు నిజంగా అను మానం గలిగింది — ఇది వైద్యమా, లేక మరేమన్నానా అని. "డోసు ఎంత అండీ" అన్నాను. "తాగినంత ఇయ్యండి" అన్నాడు. ఆమాటవల్ల నాకు అనుమానం ఇంకా ఎక్కు వైంది.

ఇంతలో మేడమెట్లుదిగి ఎవరో వచ్చారు. ఆయన పచ్చగా దబ్బపండులాంటి శరీరచ్ఛాయలో ఉన్నాడు. సూటు వేసు కొన్నాడు. అప్పుడే క్షవరం పూర్తిచేసికొని వచ్చాడేమో ముఖం నిగనిగలాడుతూ ఉన్నది.

ఆయనను చూచేసరికి ఈడాక్టరుగారు ముడుచుకొనిపోయినాడు - మాస్టరును చూచి భయపడినకుర్రవాడిలాగ. ఆక్రొత్తగా వచ్చినఆయన "ఇక్కడ మీ కేంపని? పైనుంచి క్రిందికి రావద్దని చెప్పలేదూ మీకు? వెళ్ళండి. వెళ్ళండి మరి, తక్షణం" అని ఇంగ్లీషులో ఈయనను కోప్పడ్డాడు. నాకు మందిచ్చిన డాక్టరుగారు, అంతమనిషీ పిల్లి అయిపోయి, మెల్లగా జారిపోయినాడు. ఆ తరువాత ఆయన నావంక తిరిగి "ఏం కావాలండీ మీకు? ఎవరికోసం?" అన్నాడు. ఈక్రొత్త మనిషి ఎవరో నాకు తెలియదు. కాని మాడాక్టరును కోప్పడటంచేత ఆయన కంటె గొప్పవాడై యుంటాడని ఆలోచించి, వినయంగానే అన్నాను – "డాక్టరుగారికోసం అండీ" అని.

"ఏం కావాలె?" అన్నాడు.

"డాక్టరు జోసిఫ్‌గారి కోసం అండీ." అన్నాను.

"అవును నేనే; మరి ఏంకావాలో చెప్పండి" అన్నాడు ఆక్రొత్తమనిషి.

"మీరా అండీ" అన్నాను నేను ఆశ్చర్యంతో.

"అవును నేనే"

"చిత్రం. మరి ఆడాక్టరుగారు మీకు అసిస్టెంటు గాబోలు. ఆయనే మా ఇంటికొచ్చి బిడ్డను చూచి మందుకూడా ఇచ్చాడండీ" అన్నాను.

"మందుకూడా ఇచ్చాడూ?" అని ఆయన ఆశ్చర్యంతోనూ, ఆతుర్దాతోనూ అడిగాడు.

"ఇచ్చాడు" అన్నాను.

"ఆమందు బిడ్డకేమైనా ఇచ్చారా?" అని ఆయన మరీ ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

ఆ ప్రశ్నకు జబాబుగా నేను "లేదు" అని అనటం విని స్వస్థత జెంది, "యింకా అదృష్టవంతులు, ఆమందు యిచ్చారు కారు" అన్నాడు.

"ఏమండీ?" అని అడిగాను నేను.

"ఆయన దక్షిణ ఆఫ్రికాలో కొన్నాళ్లుండి వచ్చాడు. ప్రస్తుతం ఆయనకు పిచ్చిఎత్తింది. నేను ఆయనకు మందిస్తూ అట్టి పెట్టుకున్నాను." అని నవ్వాడు. నవ్వి "మీ అమ్మాయికి ఏంజబ్బా?" అని ప్రశ్నించాడు.

"వంటినిండా ఎర్రని దద్దుర్లు పోసినైయండీ. భయంకరంగా ఉన్నాయండీ" అన్నాను నేను.

"ఊంహూ" అని డాక్టరు విని ఊరుకున్నాడు. "దురదా, మంటా కూడా ఉందని అంటుందండి" అన్నాను నేను, మళ్లీ. నామాటలు విని, "ఎప్పుడైనా ఇల్లాగ రావటంకద్దా ఆబిడ్డకూ?" అన్నాడు.

"ఎబ్బే, ఎప్పుడూ లేదండీ." అన్నాను నేను.

"అయితే, ఆ బిడ్డ తల్లితండ్రులకు కాని, మరి మీ కుటుంబంలో ఎవరికైనా కాని ఇల్లాంటి దద్దుర్లు తరచు రావటం కద్దా?"

"ఎబ్బే, మే మెవ్వరమూ ఎరగమండీ. ఇదేదో తమాషాగా

ఉండండీ" అన్నాను నేను.

డాక్టరు బాగా ఆలోచించి "ఎర్రనిదద్దుర్లా? సరే, నడవండి చూద్దాము" అని ముందుగా నడిచాడు.

పదినిమిషాల్లో ఇంటికి వచ్చాము. డాక్టరుగారినీ నేడపైకి తీసికెళ్లాం. పిల్ల పడుకొనే ఉంది. బూడిదరంగు కాయితం చెక్కు చెదరకుండా ఉంది.

"ఈ బిడ్డకేనండి" అన్నాను అమ్మాయిని చూపుతూ.

"ఇదంతా ఏమిటి? ఈకాయితం చుట్టాలేమిటి?" అని అడిగారు డాక్టరుగారు.

"ఆయన ఇల్లాగ చుట్టమన్నారండి. చుడితే దద్దుర్లు పోతయ్యి అన్నాడు" అన్నాను నేను. డాక్టరుగారు పెద్దగా నవ్వాడు. నేనూ నవ్వాను.

"సరే, కాయితాలు తీసివెయ్యండి చూద్దాం" అన్నాడు డాక్టరుగారు.

దారాలన్నీ ఊడదీసి, కాయితాలన్నీ ఒక్కొక్కటే తీసి వేశాము. తరువాత డాక్టరుగారు పిల్లదేహ మంతా పరీక్షించాడు గాని ఎక్కడా ఒక్కదద్దురైనా లేదు.

"ఏమండి, అంత ఆదుర్దా పడ్డారెందుకూ? పిల్లఒళ్లు బంగారంలా గున్నది ఏమీలేదే" అన్నాడు. నేనూ చూశాను. ఒక్కదద్దురైనా లేదు. మా ఆవిడా చూచింది. వళ్లు నిగనిగ లాడుతుందేగాని ఒకదద్దురైనా లేదు. మాపిల్ల లంతా చూశారు. దద్దురన్న మాటలేదు. మేమంతా తెల్లపోయి "పోయి

నాయండీ, దద్దుర్లన్నీ మాయమైనవి" అన్నాము - "ఎల్లాగ పోతయి, కాయితం చుడితే పోయేజబ్బుకాదే ఇది?" అన్నాడు డాక్టరు. అని, నిజంగా చాలా ఆశ్చర్యపోయినాడు.

"ప్రొద్దున మీరు చూచినప్పుడు నిజంగా ఉన్నవా దద్దుర్లూ?"

"అయ్యో, ఉండకపోవటం ఏమిటండీ! ఎర్రగా ఒంటినిండా ఉన్నాయి. నాకళ్లతో నేను చూశాను. మాఆవిడ ఆమె కళ్లతో చూచింది. పిల్లలంతా చూశారు. ఇరుగూపొరుగూ కూడా చూశారు. కావాలంటే అందరిచేతా సాక్ష్యం ఇప్పిస్తాను. ఉన్నమాట నిజం. మరి ఇప్పుడు కనిపించటంలేదు. మీ పేరంటు తానే డాక్టరునని ఘాకు చెప్పి చాలా తమాషా చేశాడండీ. బూడిదరంగు కాయితం చుడితే గంటలో మాయ మౌతాయన్నాడు. అక్షరాలా అలాగే జరిగింది."

"సరే, కానీండి ఎల్లాగయితేనేం, మీకు ఆదుర్దా తీరింది. సరే. యిక నేను వెళ్లుతాను" అని అంటూ ఆయన బయటికి దారితీశాడు. నేను కొంతదూరం ఆయనతో నడిచి "ఆ, ఎల్లాగు పోయినాయండీ ఆదద్దుర్లు, మందూమాకూ లేకుం డానూ" అన్నాను.

ఆయన ఏదో నీళ్లు నమలి చప్పరించి ఊరుకొన్నాడు. నేను ఇంటికొచ్చి మొదటవచ్చిన ఆయన డాక్టరుకాదనీ, పిచ్చిఎక్కిన పెద్దమనిషి 'అనీ అసంగతులన్నీ చెప్పాను మా ఆవిడతో. కాంతం సంగతి అంతా విన్నది.

" అయితే ఇందాకా వచ్చి మన అమ్మాయిక్కి ఆదద్దుర్లన్నీ పోయే ఉపాయం చెప్పిన ఆయనా....??"

" ఆయన డాక్టరు కాదు, పిచ్చివాడు. ఇప్పుడొచ్చిన ఆయన డాక్టరు." అని విశదంగా చెప్పాను. అంత విడదీసి చెప్పినా మా ఆవిడకు అర్థం కాలేదుట.

" ఏమోనండీ ఇంటులో ఎవరు పిచ్చివాళ్లూ అన్న సంగతిల్లో మీరు చెప్పినమాటలు నేను నమ్మలేకుండా ఉన్నాను " అన్నది మా ఆవిడ పెంకెగా.